

Waarom de slak zijn huisje altijd met zich meedraagt

Ies Spreekmeester

bron

Ies Spreekmeester, *Waarom de slak zijn huisje altijd met zich meedraagt*. Van Holkema & Warendorf, Amsterdam 1946

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/spre012waar01_01/colofon.php

© 2010 dbnl / erven Ies Spreekmeester

[Waarom de slak zijn huisje altijd met zich meedraagt]

WIE heeft er wel eens een slakkenhuis gevonden?

Allemaal natuurlijk! Jullie hebben toch allemaal wel eens schelpen gezocht en dan vind je ook wel eens een slakkenhuis.

En weten jullie allemaal dat een slak zijn huisje op zijn rug draagt?

Ja, maar waarom is dat nu eigenlijk, zullen jullie nu zeker vragen.

Nu, dat is een hele geschiedenis en ik wil het wel vertellen, maar ik weet niet heel zeker of het wel echt zo gebeurd is.

Je moet dan weten, dat de slakken vroeger nooit hun huisje op hun rug droegen. Zo was er ook een slak die Trage Jaap genoemd werd, omdat hij zo vreselijk langzaam kroop. Trage Jaap, of kortaf Jaap, woonde in een snoezig huisje, dat vlak bij de ingang van een konijnenhol stond. In dat hol woonde de familie Knabbelgraag, die voor het gemak de Knabbels genoemd werd. Over die Knabbels zullen jullie straks meer horen.

Bij het huisje van Jaap was een grote tuin vol aardbeien, waar Jaap zo dol op was. Soms pikte een spreeuw wel eens een aardbei van Jaap op, maar daar zei Jaap maar nooit wat van, want voor de vogels was hij erg bang. ‘Beter een aardbei minder, dan opgegeten te worden!’ dacht hij altijd en zo was het ook.

Maar verder leefde Jaap heel tevreden en rustig in zijn huisje en maakte van tijd tot tijd een wandelingetje om het kruipen niet te verleren. Maar zijn huisje liet de slak natuurlijk rustig staan.

Want wie denkt er nu aan om zijn huis op zijn rug mee te nemen? Stel je eens voor dat je met je Vader en Moeder wandelen gaat en je Vader neemt het huis mee op zijn rug! Dat vind je natuurlijk erg gek hè? Nu, Jaap vond dat ook gek en daarom ging hij zonder huis op stap.

De slak was erg vroeg aan de wandel, maar hij was toch niet alleen buiten.

Ook de Knabbels waren op 't pad en zaten in het koolveld heerlijk hun buikjes vol te eten. Het ene sappige koolblad na het andere verdween in hun knabbelende mummelmondjes

en het was maar goed dat de boer, die de kolen geplant had, dat niet zag! En omdat de boer het toch niet zag, knabbelden de Knabbels maar rustig door en dachten alleen maar aan heerlijk smullen in plaats van op te letten of er misschien ook gevaar dreigde.

En er wàs gevaar!

Nimrod, de jager, was met zijn twee honden, Max en Tax, op jacht gegaan en liep regelrecht op het koolveld af waar de Knabbels aan de maaltijd waren.

Jaap, de slak, zag het drietal aankomen en dacht: ‘Wel alle aardbeien! Wat een onvoorzichtige Knabbels toch! Als ze nu maar niet gepakt worden!’

Maar de jager met zijn honden kwam steeds nader en Jaap hield zijn hart vast, maar waarschuwen kon hij de Knabbels niet.

En de honden kwamen steeds maar dichterbij!

Tax, die voorop liep, was een kleine dashond met hele korte pootjes, maar Max was groter en had ook veel langere haren. Maar van de jager zelf zag Jaap alleen maar de benen. Zijn hoofd en zijn lijf staken zo hoog in de lucht, dat Jaap ze niet meer zien kon. Maar dat de jager erg groot was, kon Jaap wel horen, want de grond dreunde van zijn zware stappen.

Jaap werd er benauwd van. Maar gelukkig hadden de jager en zijn honden helemaal geen erg in hem. Dat was een hele opluchting voor de arme slak, want aan weglopen viel voor hem niet te denken.

Maar of schrik, nu had Tax de Knabbels geroken.

‘Ik ruik konijnenvlees!’ gromde hij tegen Max.

Max snuffelde eens in de lucht. ‘Ja, nu ruik ik het ook!’ zei hij en beide honden zetten er nu de pas een beetje in.

‘O wee, die arme Knabbels!’ dacht Jaap. ‘Wat zal er nu met hen gebeuren?’

Maar juist toen de beide honden de konijntjes dicht genaderd waren, werden ze door de Knabbels ontdekt.

O, wat liepen die konijnen hard om wet te komen! En Max en Tax er achter aan!

Het werd een spannende jacht.

Met vliegende vaart holden de konijntjes door greppels, struiken en heggen met de honden vlak op hun hielen.

Het ging allemaal zo ontzettend snel, dat Nimrod het niet eens bij kon houden.

Nu stoven ze precies op Jaap af.

‘Alle aardbeien!’ dacht de slak. ‘Mijn laatste uurtje is geslagen!’

Maar dat viel gelukkig mee. Als een wervelwind suisden honden en konijnen over Jaap heen. Gelukkig zonder hem te bezeren.

Toen Jaap van zijn eerste schrik bekomen was, was zijn eerste werk om te zien hoe het wel met de Knabbels zou aflopen.

Nu, die waren nog steeds aan het rennen. Recht op hun hol liepen ze toe.

Vol spanning sloeg de slak de wedloop gade.

‘Ze halen het niet!’ dacht hij. ‘Ja toch, ze halen het wèl!’

Jaap had gelijk gehad. Snel als de bliksem waren de konijntjes hun hol in gevlogen.

Beteuterd stonden Max en Tax te kijken.

‘Daar kunnen we niet in!’ blafte Max.

‘Jij niet, maar ik wèl!’ gromde Tax en meteen begon hij verwoed te graven en wrong zich in het hol van de Knabbels.

‘Zie je wat?’ vroeg Max.

‘Ja, ik zie zand!’ gromde Tax nijdig, want de Knabbels waren gevlogen!

Maar hoe kwamen de Knabbels nu zo opeens uit het hol? Heel eenvoudig. Het hol van de konijntjes had nog een geheime uitgang. Maar dat wisten Max en Tax niet.

Nu, gelukkig dat de Knabbels konden vluchten, want anders had het er slecht voor hen uit gezien!

Maar de arme Jaap was er erger aan toe. Dat wil zeggen, Jaap eigenlijk niet, maar zijn huisje.

Zoals je weet stond het huisje van Jaap vlak bij de ingang van het konijnenhol en toen Tax zo verwoed aan het graven was gegaan, had hij zonder het zelf te weten Jaaps hele huis een eind de lucht in geslingerd. Ja, daar kon Tax eigenlijk ook niet veel aan doen. Het huisje van Jaap was ook zo klein!

Toen de honden verdwenen waren, kwam de slak buiten adem aangekropen.

‘Gelukkig dat de Knabbels nog juist konden vluchten,’ mompelde hij. Maar toen hij zag wat er met zijn huisje was gebeurd, schrok hij niet weinig.

Het was dan ook wel heel erg. Het slakkenhuis was door Tax hoog de lucht in geslingerd en met een smak weer op de grond terecht gekomen. Het hele mooie huisje lag nu aan kleine stukjes en tussen de stukken van Jaaps woning lag het hele huisraad in de grootste wanorde door elkaar. Stoelen, pannen, een emmer, Jaaps portret, een

‘Knaagje,’ sprak Jaap, toen hij bij de muis kwam, ‘je moet een huisje voor me bouwen. Maar iets heel aparts!’

‘Dat is best,’ zei de veldmuis en zette een heel geleerd gezicht. ‘Maar wat moet er voor aparts aan dat huis wezen?’

‘Het moet een huis zijn dat ik mee kan nemen,’ sprak Jaap.

‘Ha ha, je wilt mij zeker voor het lapje houden!’ lachte de muis. ‘Een huis dat je mee kan nemen! Die is goed! Wat een grap! Maar ik vlieg er niet in, hoor!’

‘Ja, maar ik maak geen grapjes!’ zei Jaap, die een beetje boos werd. ‘Dacht je dat ik dat hele eind naar je toe kruip om alleen maar een grapje te maken?’

En toen vertelde Jaap de hele droevige geschiedenis. Hoe de Knabbels voor de honden hun hol in waren gevlucht en hoe Tax toen zijn hele mooie huisje had vernield.

Knaagje had erg met de arme slak te doen.

‘Ik wil je graag helpen,’ zei hij. ‘Maar hoe wil je dat huis dan meenemen?’

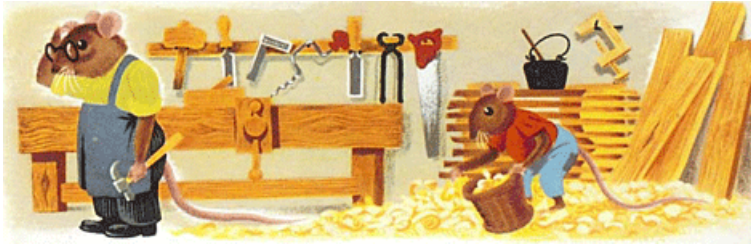
‘Hier,’ zei Jaap. ‘Op mijn rug moet het staan!’

‘Nu, dat is wel een gekke plaats om een huis op te bouwen,’ sprak Knaagje.

En Knaagje deed heel erg zijn best. En als je ergens je best op doet, dan lukt het ook meestal wel. Ook al lijkt het erg moeilijk als je nog beginnen moet.

En zo was het met het nieuwe huisje van Jaap ook. Het werd een keurig huisje. Niet te zwaar en Jaap kon het gemakkelijk op zijn rug meenemen. Alleen kroop hij nu nòg iets langzamer. Maar dat vond de slak niet zo erg.

‘Ik heb toch de tijd,’ dacht Jaap. ‘Beter later thuis dan een vernield huis!’ rijmde hij en moest er zelf om lachen.

Maar de andere slakken, die Jaaps mooie huisje zagen, wilden nu allemaal zo'n huisje hebben en Knaagje kreeg handen vol werk.

‘Maar er zijn ook slakken die hun huisje niet op hun rug hebben!’ hoor ik jullie al roepen. Die hebben dan zeker het huisje van Jaap nog niet gezien.

EINDE